

„Tiszta a szó, ha tiszta a szándék”

„Minden ki nem mondott igazság méregg válik”

TARTALOM

- **Elit és gondolatrendőrség VI.**
- **Egységről beszélt az ünnep előtt Gyurcsány**
- **Embertelen maffiózók és a zsidó hegemonia**
- **Három keresztrel tüntettek a Kossuth tériek**
- **Félnek**

„Profitbiztosítás”

Aktuális hír, hogy az MSZP frakció keddi ülésén – a várakozással ellentétben – nem döntött az egészségügyi tárca javaslatának általános vitára való alkalmasságáról, bizony ez elég szokatlan a koalíciós kormányzás történetében.

Arra számít a szoci vezérkar, hogy a javaslat „átolvasásával” megváltozik a képviselők véleménye, nem akarnak majd olyan lényegi módosító javaslatokat, amelyek alapjaiban átírnák a szabad demokraták és a miniszterelnök által erőltetett privatizációs koncepciót.

A szélsőséges (nemzetellenes szocialista) Havas Szófia „ebből se lesz semmi” kiszólással távozott a frakcióülésről, – ami elszánt ellenállást jelez – tudniillik a képviselők jelentős része végre megérezte, nem lehet szembe menni a társadalommal.

Hogyan lehetne világosan felismertetni a társadalommal is, hogy a jelenlegi káosz az egészségügyben nem véletlen, és főleg nem céltalan? A társadalom ellenállását meg kell szervezni és világossá kell tenni mindenki számára – pl. azt a tényt, hogy a veszély a magyar egészségügy területén ma még csak lehetőség, de ha bevezetik a profitorientált, több biztosítós modellt, akkor visszafordíthatatlan folyamatok indulnak el!

A magyar egészségügyben szükséges reformot csak a szakmai szervezetekkel való komoly egyeztetés után és nagyon körültekintően szabadna beindítani. Tekintettel a lakosságra és az orvostársadalomra zúdított „öt

törvény csodájára”, már megkezdődött az egészségügyi szétverése, leépítése azon célból, hogy a privatizáció által minél működésképtelenebb legyen, s így olcsóbb áron lehessen elkötyvetélni intézményeit.

Az egészségügyi reformot egy olyan elavult, és az Egyesült Államokban – már erkölcsileg is – megbukott több-biztosítós rendszerrel próbálják elfogadtatni az emberekkel, amelyről előre tudható, hogy „gazdagellátó” és „szegényellátó” részekre tagolja majd azt. A magát politikusnak kinevező gazdasági érdekcsoport most végre behúzhathat az általa meghirdetett „modernizálásba”, sőt olyannyira megindította a közpénzen folyó agymosást, hogy a nép még a saját bőrén sem érzi a veszély nagyságát.

A magánbiztosítók számára az egészségügy a jelenleg létező legnagyobb, nem is milliárdos, hanem annál még nagyobb nagyságrendű üzlet. Ezért érthető, minden magánbiztosító lobbizik érte, aki az üzletből várhatóan részesedni fog. A racionális üzleti

magatartás egyáltalán nem arra ösztönzi őket, hogy a betegek érdekét szolgálják. Ahol bevezették eddig a több-biztosítós modellt, ott a versengés ellenére sem következett be a várt minőségi és hatékonysági javulás, sőt rosszabb helyzetbe sodorta a betegellátást. A társadalom többségének, főleg a betegeknek szűkült az ellátásokhoz való hozzáférése, tehát nyíltan ki kell jelenteni, ez a változás kedvezőtlen a szegényeknek, a kisgyermekeseknek. A piaci elven működő több-biztosítós rendszer az egyéni kockázatra épít, a társadalombiztosítás pedig a közösségi kockázaton alapul. A biztosítási díjnak fedezetet kell nyújtania az ellátási költségekre és a biztosító működési költségeire. A piaci elven működő biztosítási modellnek ezen felül ki kell termelnie a befektetők nyereségét is. Az üzleti biztosítók éppen emiatt nem szívesen kötnek megállapodást olyanokkal, akik ún. problémás ügyfelek pl. az idősek, veleszületett betegséggel, szülési problémával vagy krónikus betegséggel küszködők. Velük mi lesz?

A versengő biztosítóknak az a legjobb üzlet, ha nagy összeget befizető, tehát nagy jövedelemmel rendelkező, kevesebb kiadást jelentő, egészséges ügyfelei vannak. Ezek az ügyfelek nagy összeget fizetnek be, és minimális kiadást jelentenek. Ezek garantálják a magánbiztosítók profitját, ezért törekszik arra minden biztosító, hogy az ő ügyfelei között ez a réteg legyen többségben, hiszen befektetői, részvényesei elvárják tőle a nyereséget.

Ezzel szemben a szolidaritás elvén működő, ún. kötelező társadalombiztosítási forma lehetőséget nyújt, hogy állami szinten lehessen felkészülni az egyénileg előre nem látható és igen költséges egészségügyi problémákra is.

Ezt, a Magyarországon zavarokkal küszködő, de Ausztriában jól bevált rendszert a piaci működés szokásos zavarai nem érintik, stabilitását és jó híret biztosítja az állam. A fizetésképtelenség, tulajdonoscsera vagy csődeljárás nem akadályozza a gyógyítást.

Ha viszont a „piacon” megjelennek a magánbiztosítók, akkor az ő nyereségük az állami biztosító elszegényedéséhez vezet, ő fogja a szerényebb jövedelműek, sokgyermekesek, nyugdíjasok és munkanélküliek ellátását biztosítani, természetesen közpénzből. Ez utóbbi azt jelenti, hogy újabb pénzvívartást állítanak rá az államkasszára, ami az eladósodást fogja növelni. (különösen hallgatnak az állami profitgarancia megállapodásról)

A több-biztosítós rendszer fő veszélye, hogy ha érdekeik úgy kívánják, ki tudnak lobbizni, vagy kényszeríteni az államból egy járulékelést is. Mindez az üzleti biztosítások egyéb területein már kézzel fogható valóság.

Az ellátás minőségére és választékára kedvezően ható, ún. valódi verseny a biztosítók között sehol nem valósult meg Európában. Az Egyesült Államokban 45 millió embernek egyáltalán nincs egészségbiztosítása, 54 millióan a legszegényebbeknek

(folytatjuk a következő oldalon)

Ébredj, magyar!

Országodon kufárok osztozónak, rabtartóid leszármazottjai, s kik raboltak, öltek, véredek vették, ma mástól rabolt palotákban élnek

Szétterelnének száz apróka pártna, hogy szavazatod feldarabolódjon, s egy kisebbség, fölzárkózva keményen, uralkodhasson a többség felett.

Gyermekeid lelkéből már kiölték tisztességet, Istent és Hazát. Volt kínzólegények demokráciára tanítják ma az unokát.

Szabadságról rikácsol a lopó, a fosztogató igazságról fecseg, s aki kifosztott, ma igazságról kesereg.

Wass Albert

**Ébresztő a hazáért, rendületlenül tüntetünk a Kossuth téren, az FM árkádjá alatt!
(November 13-tól 19 és 21 óra között, minden este.)**

(folytatjuk az előző oldalról)

járó állami biztosítással rendelkeznek, ezek a számok emelkedő tendenciát mutatnak. A rendszer nem tökéletes. Egyébként a szövetségi állam is, de több tagállam foglalkozik az egybiztosítós rendszerre való visszatérés gondolatával.

Hazánkban ezzel szemben a – politika piacán a saját maguk okozta, szorult helyzetben lévő erőknél – valószínűleg jelentős mennyiségű lobbipénzek és érdekeltségi viszonyok, legyőzték a józan ésszt. (Reméljük, csak a legfelsőbb vezetés szintjein és nem „mezei” képviselők körében.)

A politikai túlélésre játszókat és az üzleti haszonban gondolkodókat együttállásra készíti a pénz, pedig a „köznek” a piaci modell nem hasznos, és nincs is példa az ellenkezőjére.

Sokféle több-biztosítós rendszer működik ugyan, de sehol sem vált be, és ha be is vezették, már bánják. Utoljára Szlovákiában ismerték be a több-biztosítós rendszer kudarcát. Ha Gyurcsány példálózott a szlovák adórendszerrel, akkor erről miért nem beszél, s főleg miért nem tanulmányozzák a negatív példákat?

Ha képesek lesznek a lakájmédia segítségével elhitetni, hogy jó az, ha még azt a kb. 1500 milliárd forintot is felosztják a profitkivonásban érdekelt magánbiztosítók és a szolidaritás elvén működő

OEP között, akkor már fel kell ismerni a szocialista képviselőknek is, hogy a nemzet kiirtására szerveződött csapat került kormányra. De fel kell ismerni azt is, hogy a nép nem reagál kellő módon. Észre kellene venni ma már mindenkinek, hogy a magánbiztosítók, (amelyek természetesen profitorientáltak) az eddigi összeg töredékét fogják gyógyításra fordítani és ennek beláthatatlan következményei lesznek.

Ha tehát további forráskivonás történik az egészségügyben, akkor valósággá válhat az egyensúly az államháztartásban, hiszen a nyugdíjasok és a betegek rohamosan fogyatkoznak, a temetkezési cégek pedig fellendülnek. Én nem csodálkozom már semmin, ezért nem lepne meg, ha kiderülne: a nemzetritkító csapatnak titkos, üzleti kapcsolatai vannak a bevonnai kívánt biztosítóknál, a privatizálni kívánt egészségügyben és a temetési szolgáltatásoknál is.

Szeged.2007.11.02

Dr. Bene Gábor

Ágnesünk Cser(ben) hagyta az őt követőket.

Délelőtt 10 óra után már gyülekezni láttuk az egészségügyieket, kiosztották a táblákat, lufikat, zászlókat, és volt felszólalás meg jól szervezettség.

Ennek ellenére majd negyedórás késséssel érkeztek a Miniszterelnöki Hivatal elé, más szakszervezeti szimpatizánsok már javában lengették zászlaikat.

A hitelesség kedvéért lássuk, kik voltak a szervezők:

– a Magyar Szakszervezetek Országos Szövetsége, a Munkástanácsok Országos Szövetsége, az Értelmiségi Szakszervezeti Tömörülés, a Szakszervezetek Együttműködési Fóruma és az Autonóm Szakszervezetek Szövetsége.

A tömegben jól látható helyet foglaltak el a Munkáspárt(!) szimpatizánsai, érdekes látványosság volt Thürmer Gyula elvtárs a vörös zászlóerdőben.

A Magyar Nemzeti Bizottság 2006 követői is megjelentek (na ná!), bár őket megpróbálták lebeszélni a civil szervezet nevét viselő transzparens(molino) használatáról.

Végül senkit nem zavart, mint ahogyan a demonstráció különféle pártállású résztvevői sem – egymást.

A szónokok a maguk vérmérséklete szerint kérték, esetleg követelték a biztosítási rendszer meghagyását, – másról nemigen esett szó.

Egyszer, véletlenül a mozdonyosok vezetője a miniszterelnök nevét ejtette ki a száján, erre rákezdett a tömeg a „Gyurcsány takarodj”-ra, amelyet a felszólaló rövid úton leintett.

Ez is, mint ahogy az egész szervezés, azt juttatta sokak eszébe: ez nem más, mint egy jól megírt színdarab az utca közönsége számára.

Mondtam is a sznobizmust nem nélkülöző barátomnak; – „Bi-bi-bí, mi is gyakran járunk színházba!” – erről a mai modern(?) darabról is be tudok majd neki számolni.

Egy óra múltán hirtelen vége szakadt a demonstrációnak, akkurátusan összegyűjtötték a táblákat, zászlókat, és a tömeg – mert az éhség nagy úr – délidő lévén gyorsan oszlani kezdett.

Néhány száz fős csapat követte Cser Ágneszt a szakszervezetek gyűjtőhelyéig, ahol ő – látva a Kossuth tériek nagy létszámát – hamarjában elköszönt mindenkitől, és eltűnt az ajtónyílásban.

Mintegy varázsütésre, megjelentek az újonnan beszerzett csapatszallító járművek, meg a rendőrpáncsok is.

Némi tűnődés és szóváltás után az útesten téblábolók hajlandók voltak a járdára távozni, rendőri biztosítás mellett a 15-ös busz is továbbhaladt, és ezzel legördült a függöny a mai egyfelvonásos végén.

A fellépő „színészeknek” – eleget téve a megbízatásuknak – újra sikerült egy kis feszültséget levezetni.

– Arthur

TÜNTETÉSEINK

2007. november 13-tól kezdődően, tüntetéseink helyszíne az időjárás változásai miatt, a Földművelési Minisztérium árkádjá alatt, a Vértanúk tere felőli oldalra korlátozódik. A tüntetések időpontját 19 és 21 közötti, két órára mérsékeljük. Terveink szerint hangerősítő berendezést, valamint színpadot, csupán a keddi, csütörtöki és szombati napokon fogunk kiszállítani, s így a demonstrációs napok számát is heti háromra korlátozzuk.

2007.12.01.-én délelőtt 10 és 11 óra között a XI. Kerületi Kelenföldi Városcsopont ún. „Bikás park” helyszínnel kívánunk demonstrálni a hazugságkormány ellen, majd 11 óra 15 perctől a Móricz Zsigmond körtéren a kerek pavilon előtt folytatjuk 13 óráig.

2007.12.08.-án délelőtt 10 és 11 között a József Attila lakótelepen autóhangszórós hírveréssel toborozni kívánjuk a 11 és 12 közötti demonstráció résztvevőit. Ezen tüntetést a Dési-Huber és a Napfény u sarkán lévő volt mozi előtt kívánjuk megtartani, majd a Határ úti metró megálló és a 42-es villamos végállomása közötti területen fejezzük be 12.15.-től 13 óráig.

2007.12.15.-én délelőtt a Blaha Lujza téren, 10.től 11.-ig, majd a Nyugati Pályaudvarral szemben, 11.15.-től 13 óráig.

Részlet: Czákó Gábor Elit és gondolatrendőrség c. írásából! VII.

Mondhatnánk, hogy a magyar elit újjáalkotásához évtizedek szükségeltetnek. Nemzedékeknek kell elmúlniuk, hogy a vagyonhoz csatlakozzék a tudás, az ízlés, az erény meg az alkotásvágy. Ha egyáltalán kedvez az ilyesminek a hazai és a globális klíma meg a nép. Ha például a csúcspozíció nem szorítja ki az alkotót a nép példaképei közül. Mert mi tagadás, előbbit könnyebb, sőt ajánlatosabb követni egy olyan közegben, amely a mind alacsonyabb igények egyre leleményesebb kielégítését tekintti fejlődésnek (Bujfi Ferenc definíciója).

Igen, talán itt, a néppel kellene kezdeni.

A szellemi elit képességeit Istentől kapja ajándékba, ezért ingyen is adja tovább. Már ebből is kitetszik, hogy aki táltostanfolyamot tart pénzért, az lehetetlen hogy táltos legyen; aki tizedet kér, korbát, perselypénzt, külön adományt, az nem Isten pásztorja, hanem Mam-

moné. Aki hatalmát szerzésre használja, ahelyett hogy bőkezűen adna, az tolvaj, és előbb-utóbb zsarnok lesz belőle.

A szellemi ember nem társadalmi, hanem spirituális tünelemény, megjelenéséhez történelmi vagy politikai események nem társulnak. Sztárrá nem alakítható, de el sem homályosítható. Mindössze annyi történhet vele, hogy a leváltott valóságban bolyongó nép nem veszi észre. Mert van szeme, de nem lát, van füle, de nem ért.

Ezért kell a néppel kezdeni.

Forrás: www.kortaronline.hu

A civil társadalom felelőssége és feladatai

Az alábbi két bekezdés a Magyar Katolikus Püspöki Kar 1996-ban napvilágot látott körleveléből való, ma is teljességgel aktuális.

77. Mindemellett az önmagáért felelősséget vállaló és önmagát ellátni és igazgatni képes „civil társadalom” megteremtése elsődlegesen maguknak az embereknek és közösségeiknek az erkölcsi kötelessége és gyakorlati feladata. A keresztényeknek pedig Istentől kapott küldetésük tudatában s ennek felelősségével is kell a közjó szolgálatába állniuk, és a szolidáris társadalom megteremtésén fáradozni. „Teljes összhangban van az emberi természettel, hogy olyan politikai és jogi struktúrákat találjanak, amelyek egyre jobban és bármi néven nevezendő megkülönböztetés kizárásával hathatósan biztosítják minden állampolgár szabad és cselekvő részvételét mind a politikai közösség jogi alapjainak megalkotásában, mind a közügyek irányításában, mind pedig a vezetők megválasztásában” (GS 75). A társadalom szabad önszerveződését elősegítő reformok „létrehozták a szolidaritás hatékony formáit, amelyek alkalmasak arra, hogy a személy értékeit nagyobb mértékben tiszteletben tartó gazdasági növekedést elősegítsék” (CA 16).

Az államszervezetnek viszont saját eszközeivel kell ösztönöznie és támogatnia a demokratikus és plurális civil társadalom megszületését, úgy, hogy megfelelő módon támogatást nyújt a közösség javát szolgáló alsó (közöttük a vallási és az egyházi) kezdeményezéseknek is, nem kövte azt politikai, világnézeti vagy egyéb feltételekhez. „Az államférfiak ne akadályozzák a családi, társadalmi és kulturális társulásokat, ezeket az egyén és az állam között közvetítő testületeket és intézményeket, és ne tegyék lehetetlenné jogos és hatékony tevékenységüket; hanem inkább igyekezzenek azt készségesen és rendezett módon támogatni” (GS 75).

78. Az emberek, a társadalom feladata, hogy közös dolgaikat közösen oldják meg, hogy közösségeket és a közösségi lét intézményeit létrehozzák, hogy egymással, egymás különbözőségét elfogadva, párbeszédet folytassanak. A demokráciát tanulni és gyakorolni kell. Megvalósításának ellenben feltétele az, hogy engedjük szóhoz jutni a másik embert, közösséget vagy intézményt. Ehhez nem elég a szabadság és a jogállamiság megteremtése. Az előző korszak a politikai, kulturális és a gazdasági hatalmat kevesek kezébe helyezte. Ez a helyzet mára sem szűnt meg, legfőleg átalakult, s így továbbra is akadály a „kisemberek” (és a szocialista-kommunista rendszerben hátrányosan megkülönböztetett minden csoport, szervezet vagy világnézet) megszólalásának, jogaik érvényesítésének. Ha az állam a semlegességre hivatkozva mindezzel nem törődik, akkor az előzőrendszer által teremtett viszonyokat menti át a jövőbe. A „másként gondolkodás” és a pluralizmus védelme és ösztönzése az állam (és persze a társadalom, az egyház és minden egyéb intézmény) kötelessége. „Ez a vatikáni zsinat kijelenti, hogy az emberi személynek joga van a vallásszabadsághoz. Ez a szabadság abban áll, hogy (...) a vallás tekintetében senki se legyen kénytelen lelkiismerete ellen cselekedni” (DH 2).

Nyilvánvaló azonban, hogy a pluralizmus nem jelenthet korlátlan erkölcsi szabadságot: „Minden embernek kötelessége, hogy (...) keresse az igazságot, és azt megismerve tegye magáévá és ragaszkodjék hozzá” (DH 1).

Felébredt a munkásság is?

A hangulat valóban jó volt szombaton a MEH előtt megtartott tüntetésen. A szakszervezeti vezetők végre kimondták azt, amit már tavaly szeptember óta vártunk tőlük: ELÉG VOLT! Vajon miért vártak eddig? Vajon a magyarság és a szolidaritás csak most került veszélybe a TB tönkretétele kapcsán?

Nem támadni akarom a tüntetés szervezőit, de talán érdemes elgondolkodni azon, hogy miért próbál a politikai hatalom és a lakaj média belőlünk (Magyar Nemzeti Bizottság 2006) fasiszta, szélsőséges, antiszemita csőcseléket varázsolni?

Vegyük már észre, hogy nem maradt a hatalom „burzsuj-bolsi” tulajdonosainak más lehetőség, csak a mi lejáratásunk, az igazság elferdítése!

Azt is vegyük észre, ott tüntettünk – minden ideológiai el-lenérvést félretéve, – a vörös zászlót a színpad előtt lengető Thürmer-féle kommunista párt tagjaival. (Persze tudom azt, hogy néhány szüklátó körűen „nemzeti” most felordít, miszerint én hajlandó voltam a komcsikkal tüntetni, következtetésképpen hazaaruló va-

gyok. Üzenem nekik, hogy ne fáraszák magukat a teleplezésemmel, mert aki nem lát az orránál tovább, az rövidlátó! (is)

Nem volt atrocitás, nem kellett félnie senkinek. Ezek szerint nem vagyunk mi náciok, rasszisták, stb., csak magyarok, akik már tavaly kimondták: ELÉG VOLT! Akik tudják, hogy a nyilasok zászlaja vörös alapú volt és csak 1943-tól kerültek bele fehér csíkok, – de az alap – a munkásmozgalom vörös zászlaja maradt!

Kedves szakszervezeti vezetők és egyszerű dolgozók!

Kérlek benneteket, hogy ne vegyétek át a csőcselékezést, fasisztázást, stb., a hatalomtól! Tekintsetek ránk úgy, mint régi bajtársaitokra akik 424 napja folyamatosan tüntetnek nemcsak az általoldali, de minden féle hazugságok ellen.

Olvasátok a www.harcter.hu és harcter.info honlapjainkat, gondolkodjatok el, miért tart a hatalom a mi kicsiny szervezetünköt?

Gondolkodjatok és ne higgyetek senkinek, csak akkor ha azt tettek is alátámasztják!

Tisztelettel: dr. Bene Gábor

W
W
W
. **h**
a
r
c
t
e
r
. **h**
u

A Magyar Művészeti Akadémia tagjainak nyílt levele

Sárba rántva élünk. Jogászcodások papírtömegébe burkolt erőszaknak kiszolgáltatottan, a szabadság, a demokrácia, a technikai haladás ígéretes beköszöntésében csalódva. A hatalom irányítói elrejtőzve mozgatják a hazudozó „politikusokat”, a politikusok pedig a hírközlő eszközöket, amelyekben rólunk, múltunkról, tájainkról hírt alig adnak. Ételeink, ruhánk, eszközeink egyre silányabbak, hogy minél többet kényszerüljünk elfogyasztani belőlük, vagyis tömeges fogyasztók legyünk, tömeg, amely sáskaként felfalja a földi életet. Mohón, szorongva, akár másokat megkárosítva, csaló trükkökkel hajszoljuk a pénzt, miért is röstellnénk, ha nem hasznos teljesítmény béreként jutunk hozzá, hanem jogtalanul, hiszen hány és hány államilag végrehajtott rablás – jogtalan haszonszerzés – tanúi voltunk az elmúlt évtizedek alatt.

A Magyar Művészeti Akadémia a 90-es évek elején, egy lelkesedéstől fűtött, de ellentmondásos időszakban született. Olyan emberek alapították, akik hittek az újjászületésben, az ország függetlenségében, az egyén felelős szabadságában, akik hitték, hogy a művészet képes összekötni az eget és

a földet, képes a való élet zűrzavarából az élet szentségét kimenekíteni.

Közel két évtized telt el azóta. A MMA-nak ma már 160 tagja van. Most felemeli a szavát az emberi élet szentségének sárba rántása ellen. A hazugság ellen, a kiszolgáltatottság ellen, a szegénység, a hamisan szerzett vagyonok ellen, a föld, a paloták, a gyárak elköttyvetésére ellen, az ellen a gazdasági stratégia ellen, mely kiszolgáltatott alkalmazottá teszi az ország egész lakosságát, a rendőr-terror ellen, a mesterségesen gerjesztett megosztottság ellen, a kíméletlen adóztatás ellen, a gyógyítás „reformjának” súlyos, már eddig is áldozatokkal járó következményei ellen.

A MMA az alkotó szellem nevében elvárja, hogy a hatalom jelenlegi és leendő birtokosai, szembesülve az ország veszélyesen leromlott állapotával, szakítsanak a politikai közbeszéd szokásos paneljaival és cinizmusával, egyszerűen és egyenesen beszéljenek. Elvárja, hogy a gazdasági kiütéskeresés közben függesszék föl az ország egész életműködésére kiható túlcenzúrázó politikát. Ne szüntessék meg az iskolákat, az önkormányzatokat, az orvosi rendelőket! Követeljük a gyermekváltást támogató szociális stratégiát! A vezető

politikusok felelőssége a polgári társadalom alapegységeinek, intézményeinek gondozása, újjáteremtése is. Ennek részeként alkossák meg a nagykamarai törvényt, mely belső rendet tud teremteni az egyes foglalkozások között. Felelőséget kell vállalniuk a magyar kultúra intézményeinek, műhelyeinek megmentéséért, létük biztosításáért.

Ha az ország vezetői ezt nem értik meg, és szívüket az emberek állapota nem tölti meg jobbító akarattal, akkor közel az idő, hogy a becsapott, kismemizett és szellemileg lezüllesztett emberek tömegei szétverik azt is, ami még megmaradt az országból.

A trianoni szétszakítás, a fél évszázados megszállás után minden szellemi erőre, minden magyar ember részvételére szükség van egy új, egészséges társadalom megteremtéséhez. Az értelmiség, az ország jóakarátú népe már ráébredt a sürgető feladatokra. Most a politikusokon a sor!

A jóakarát, a becsület és a szépség nevében

*Makovecz Imre
az MMA elnöke és a testület tagjai
Budapest, 2007. november 8.*

A „NAGY PÁRBESZÉD”

VAGY GYURCSÁNYON ELHATALMASODOTT AZ ELMEBAJ?

„Nagy párbeszéd” Önmagában értelmes, de a jelen, szóban forgó eseménysorozat, vagyis Gyurcsány falujárásának, összefüggéseiben értelmetlen szóhasználat. A gondolkodás folyamatának sérülését jelzi ez a megbomlott asszociáció.

Senki nem hívta, kéretlen látogatóként, keresett fel harmincezres lélekszámú településeket, ahol a jól megválogatott, csak belépővel megjelenhető, pár száz fős, hasonszórú közönségen kívül senki

nem volt rá kíváncsi. Több volt, az ellene tüntető, akik kifütyülték, tojással dobálták meg, s volt ahol úgy kellett kimenekíteni a faluból.

„Gyurcsány takarodj”, kontra „fasiszták”. Ez volt a nagy párbeszéd zanzája.

Bizarr grimaszokat vágó, furcsa arc kifejezéseket felvevő, szokatlan testhelyzetekbe görnyedt, zavarodott, érzelmileg

labilis, nyugtalan személyiséget láttunk ide-oda ugrabugrálva, vadul gesztikulálva, tágrameredt szemekkel, fennhangon magyarázni, bizonykodni, győzködni fáradt, sokszor múmiaszerű bolsevik-kísértetekből álló közönségét.

Szánalmas volt. Ez a Gyurcsány, ha mégoly utálatos is sokunk számára, valójában szánalmas volt.

Erre az emberre nem volt kíváncsi a vidék. Már ismerik. Tudják, ki ő.

Ő az, aki nem képes elkülöníteni a valóságot, az irreálisról. Ezért gondolja úgy, hogy nincs mindenkinek szüksége vasútra, postára, hogy kórházak sem igazán kellene mindenhol, és iskolák sem. Akinek mégis kellene ilyesmi, majd utazik egy kicsit, ha a vasúti síneket ugyan még nem szedték fel a Veres János pénzügyminiszter fémfeldolgozó cége által alkalmazott kisebbségi fémtolvajok.

Zavar a fejben. A skizofrén figura és tojáselhardt-ernyős csapata berobban egy kis somogyi faluba, s megtelnek az utcák csapatszallító rendőrautókkal, szkafanderes rohamrendőrökkel, rabszállítókkal, s a falu kutyái rémülten vonyítanak. A szírnák vijjogásával együtt elkápráztatják a hibbant miniszterelnököt. Mintha Beethoven Örömdáját hallaná. Miközben lelkét simogatja a kellemes hallucináció, elernyed.

Hatalmas, hozsannázó tömeget vél látni maga körül, és sóváran a nép közé veti magát.

Kezdetét veszi a „nagy párbeszéd”.

A testőrök aggódva figyelik a főnököt, mert Ő valóban elindul egy Árpádsávos Zászló felé, amely a friss szélben büszkén lobog a szürke ég előtt. Karjait ölelésre tárja, mosolyog, és meghatódva rebegi: Fasiszták.

Csattanás, bűz, fletó gatyaszárán sárga trutymó lifeg.

Ernőt nyiss. Hangzik a parancs, majd saját testtel leárnyékolják a védett személyt, s nemsokára a kék villogók csak messziről látszanak.

A magukramaradt vidékiek fejcsóválva hazamennek. Beriglizik a kertkaput, s a falu lassan elcsendesedik.

Vass István

KOSSUTH TÉR 2006 – Kiadja a Magyar Nemzeti Bizottság 2006 – megjelenik minden csütörtökön

Felelős kiadó: Gonda László (+36/30/3772690) ❖ Felelős szerkesztő: Dr. Bene Gábor

MNB 2006 honlap: www.harcter.hu ❖ Független Kossuth téri honlap: www.harcter.info

Kérjük, ha érdemesnek látja, adja tovább, sokszorosítsa újságunkat! Kapcsolat: harcter@gmail.com

Egyes írások tartalma a cikk szerzője véleményét tükrözi!